

PŘEHLEDNÝ OBSAH PODLE ODSTAVCŮ.

PŘEDMLUVA: Cesta k primátu idee (ospravedlnění filosofie primátem idee).

Motiv a předmět, obsah i genese práce — jako příprava ke konstituci filosofie.

I. ZKUŠENOST:

1. Úvod (plán I. dílu) 1—7.
2. První předběžná orientace ve zkušenosti 8—70.
3. Strukturální analýza forem zkušenosti 71—116:
 1. Primitivní (sympatetické) spolubytí 75—80.
 2. Mytické vědomí 80—101.
 3. Vědomí osobní a předmětné: svět běžné zkušenosti denní individuální a intersubjektívni 106—116.

II. VĚDECKÁ NADSTAVBA ZKUŠENOSTI: 117—282.

1. K noetické analýze přírodovědeckého poznání 117—120.
2. K noetické analýze fyzikálního předmětu a ideálu vědy 121—159.
3. Otázka jednotné vědy a (fyzikalistické) konstituce světa 160—282.

III. FILOSOFICKÁ NOESE A PRIMÁT IDEE: 283—648.

1. Předběžné úvahy: 283—322.
Subjektivace — objektivace a poměr mimoevropské filosofie (východní) k evropské — počátky filosofie.
2. Cesta filosofie ku primátu idee:
 1. Počátky eurasijskoafričké noese 301—322.
 2. Řecké myšlení — k jeho vzniku z mythu 323—337.
 3. Přejchod k novodobým problémům 338—352.
 4. Primát idee v transcendentalismu 353—648.
 1. I. Kant: Úvod 353—360. — Vlastní Kant 361—496.
 2. Fichte—Schelling—Hegel: 497—517.
 3. Nové formy transcendentalismu:
E. Husserl: 518—583. M. Heidegger: 584—623.
 4. Srovnání zmíněných forem transcendentální filosofie: 624—648. (Hierarchie idee a rozšíření forem kriticizmu.)

ZÁVĚR: Výhledy na konstitutivní možnosti filosofické noese a na výtky v problematice, metodice, kritice a systematice. 649—671.

Přehledný obsah. — Podrobný obsah. — Seznam hlavní užití literatury. — Zusammenfassung.

PODROBNÝ OBSAH PODLE ODSTAVCŮ.

PŘEDMLUVA.

1. (Motiv a cíl práce.): Zápas mezi vědou, filosofií a náboženstvím o primát duchovní moci. Scientism znehodnocuje ideu filosofie („nevědecké“), oficiální thomism upírá jí autonomii, Scientism je sám metafysický (fysikalism). Obhajoba idee filosofie: 1. polemikou proti fysikalismu, 2. ukázáním cesty noese od primitivního myšlení po transcendentální jeho vzestupem k idei, 3. přípravou ku sebekonstituci filosofické noese — to motivem této práce (1—10).
2. (Předmět.): Stručný popis fenomenu noese na zkušenosti běžné, vědecké nadstavbě i vlastní filosofické noesi (11—19) — (viz ostatně přehledný obsah).
3. (Genese.): Co vyznačuje náš pokus — rozdíly proti jiným autorům — cesta autora, to jest genese idee konstituce filosofické noese — hlavní prameny (21—27) — heslo primátu idee u nás.

I. ZKUŠENOST.

1. Úvod: Noese jako sebeujasnění zkušenosti, postup zkušenosti (1—4); filosofii jde o smysl celé zkušenosti, o orientaci základní a úhrnou (4), postup: popis, analýsa struktury zkušenosti, vlastní funkce poznání (vědění), problematika a metodika noese filosofické jako úvod k idei filosofie (k možné konstituci a systematice) 5—7.
2. Prvá předběžná orientace forem vědomí a názorů světových: 8—70. Poměr ku primitivním formám vědomí, potíže rekonstrukce (8—10), počátky prožívání a charakter sympatetického spolubytí (11—13), konstituce charakterů, personifikace a mythus (14—15), počátky zpředmětňování, zvěcnění zkušenosti (16—18), současně boření světa mythického (19—21), postup objektivace světa a smysl existence: ve starověku anthropocentrism (24), ve středověku theocentrism (25), renaissance a obrat k přírodě pantheism G. Bruna (27—28), příroda nedává smysl kultuře (29), obrat k přírodním vědám: technický charakter evropské civilisace, indiferentism k metafysice, vliv na filosofii (30—33) — zejména: Baconův empirism a imperialism lidského rodu (31), Galileiho ideál poznání (32), universalistické nároky exaktní vědy (33). Světový názor věd přírodních a krise kultury (34—38): víra ve vědu a konflikt vědy a víry (34—5), víra dávala hodnoty, určovala smysl života, věda ne (36—7), pramen dnešní krise, ztráta autority duchovní (38) i novodobá filosofie v područí věd přírodních (39—52): obrat k objektu, objekt znamenal objekt fysikální —

obecné platnosti (387) zkušenost spočívá na pravidlech, úkol je od-
krýti (388): kategorie a syntetické zásady, jednota zásad rozumu
v subjektivitě, tato pramenem objektivity (389) homogenita forem
názoru i forem rozumu, v syntetičnosti je geneze jednotného před-
mětu (390) nevychází se z předpokladů subjektu a objektu jako
předem daných entit; (syntese dostává výraz v soudech, zde výcho-
disko — Kant o hodnotě ryze formální axiomatiky — 391). Cíl a
smysl celé kritiky: mezi podstatnými cíli myslí je obnovení práv
lidských (392).

K výkladu Kritiky čiré myslí: (393—458).

1. úvod k výkladu (393—5): postup (393) výklad míněn syste-
maticky, data typicky, ne jen historicky (394): Kritika je propae-
deutika, obsahující plán většího celku; idea kriticismu je nadčasová,
studium její vyžaduje dlouhého úsilí (395),
2. k problému objektivity (396—423):
problém objektivity jako problém soudů o ob-
jektech (396), předmět soudů zkušenostních (397), gnoseologický
obrat (398), kritika není pouhé obrácení poměru objektu a subjektu,
ale vzestup nad tyto pojmy (399), transcendentální re-
flexe znamená nový stupeň volnosti myslí (400),
transcendentální dle Kanta (401), hlubší smysl rozdílu syntetického
a analytického (402), Charakter syntese apriorní jako
předkreslení možností (403), pojem a jednota vědomí (404), za-
kotvení objektivity v subjektivitě a formalismu logicismu (405), pro-
blém subjektivní dedukce a jeho metoda heuristická (406), filosof
„v ideálu“ a svoboda myslí (407), primát praktické myslí,
transcendentálnost a „nadsvětškosť“ filosofie
(408), transcendentální analytika a petitio principii (409), to synte-
tické není petitio principii, ale principium samo: odhalení princí-
pípu v genesi (arché) a v cíli (telos) (410), překročení
oblastí vědomí a pojem umožňující podmínky, intelligibilnost roz-
hodnutí jako otevření dimense svobody (411), konstituce spe-
cifických oblastí a její metoda (412), idea předmětnosti vů-
bec (413), časoprostorové rámce předmětnosti (414—
417): vývoj k transcendentální aestetice (414), aktivita myslí urč-
jící, předkreslující tvary předmětů (415), syntetická produktivita
rozumu ve vztahu ke smyslovosti (416), od geneze prostoru v sub-
jektivitě ku objektivní platnosti geometrie (417), teleologická
vázanost funkcí myslí (418), oddělení smyslovosti od rozumu
věci metody (419), charakter zkušenosti a vědy (420) a poměr obou
jako základu a hypotetické nadstavby (421), geneze poznání a otázka
subjektivní a objektivní dedukce (422—3);
3. k problému subjektivity (424—38):
problém subjektivity v tehdejší psychologii (424), asociace a pro-
blém transcendentální affinity (425), předmětnost vodítkem analys

(426), o schematismu (426—8): Heideggerův výklad o obrazotvornosti jako základní funkce (426), pojem schematu u Kanta (427), úkol schematismu jako omezení mysli na možný názor (428), pojem subjektu u Kanta (429—38): subjekt jako jev a jako jednotící funkce (429), jednotící funkce appercepce a subjektivita vůbec jako korrelát věci o sobě (430), charakter poznání o subjektu (431), vědomí a rozměr pouhé myslitelnosti (432), pojem transcendentálního vědomí získán cestou reduktivní, ne psychologickou (433), transcendentální vědomí jako myslitelná podmínka po stránce logicko-formální (433—4), otázky paradoxí a paralogismů (434), povaha empirického já jako jevu mezi jevy, mezi věcmi v přírodě (435), otázka podstaty duše „o sobě“ (436), problém substance v transcendentalismu (437—8), substance jako forma, ne podmínka zkušenosti (437), transcendentalism ne syntesa, ale normativní princip pro konstituci oblastí empirie, racionalismu i irracionalismu (438).

4. Problém „věci o sobě“ u Kanta (výklad a domyšlení): (439—454):

„věc o sobě“ titulem problému nepodmíněnosti, tedy svobody (439), o metodě pomyslné transcendence (440—1): imaginární transcendence (440), transcendentální noese a „světový“ pojem filosofie (441), říše nutnosti a říše svobody u Kanta (442), k pojmu subjektu a objektu i této korrelace (443), Nic předmětem metafysiky a Kantův „obrat před propastí“ (443), Nicota a Bůh termíny problému věci o sobě (444), postulát vykázaní místa tomuto problému v čiré mysli (445), to znamená problém jako proces o více fásích (446), problematičnost rozumu a smysl její (447), věc o sobě indexem objektivity infinitního postupu (448), úlohou mysli idea jako norma postupu a její imperativní charakter (449), tento nový rozměr idee chrání kriticism před točením se v kruhu i před paradoxností metody (450), vývoj pojmu „o sobě“ k ideí limity (451), tato limita objektivity jako nekonečný cíl poznání (452), illuse absolutního objektu (453), pojem absolutního subjektu a Nic jako limity (453), Svoboda a illusivnost mezi (454), etika odhaluje snáze nepodmíněnost idee, její „o sobě“ (455), pořádek věcí, jež „jsou“ a toho co „má býti“ (456), imperativ idee a anticipace rozhodnutí (457), divák a kritik v transcendentální noesi (457), dimense transcendentální filosofie jsou dimense idee resp. ideálu noetického, etického, estetického a náboženského, ve vztahu k člověku, jako cíle kultury (458).

K výkladu estetického, etického a náboženského rozměru idee (459—85),

1. estetická dimense, program (459), spojitost estetické a etické dimense idee v soudech (460), stupeň plnění idee v estetickém prožití (461—4): hodnocení jako nový postoj ku věcem (461), subjektivní princip soudnosti a uspokojení mysli (462), idea nazíraná citem v ideálu (463), omezenost splnění idee v estetickém rozměru a absolutnost mravního příkazu (464);

2. etická dimenze, primát praktické mysli nad jakoukoliv činností, i nad „neinteresovaným“ věděním (465), idea jako požadavek činu, ne jako názor činu (466), dvojí kausalita dle Kanta: nutnosti a svobody (467), problém praktické soudnosti, soudu mravního a typus mravního zákona (468), mravné smýšlení, typ zákona a určení vůle (469), intelligibilní určení vůle a ideál (470) (supra posse tenetur), forma mravního smýšlení analogon čirého názoru, ač imperativní (vůči indikativnímu) (471), kategorie svobody jako formy čiré vůle (472), konstituce čirého praktického vědomí (473), Kantovský formalism není než rigorismem mravním — jde o „formalitu“ čiré vůle, mravního smýšlení (474), kategorický imperativ jako formulace maxim (475), humanitní jeho obsah (476), idea autonomie etiky (477), idea v praktické mysli konstitutivní a immanentní (478);
3. náboženská dimenze idee, ideál praktické mysli jako předmět filosofie (479—485):
 smysl a cíl etického jednání (479—80): cíl a smysl mravnosti nejvyšší dobro (479), určení člověka a jistota víry (480), náboženství podmíněno morálním smýšlením, theonomie není v odporu s autonomií (481), jedine etická dimenze idee je nepodmíněná, ostatní jsou hypotetické příkazy (482), poznámka ku Kritice praktické mysli (483) a srovnání dimensí ideí (484), filosofie náboženství a historické formy náboženství (485);
4. anthropologie u Kanta (486—95):
 otázky, co mohu vědět, jak mám jednat, v co mohu doufat, vztahy na člověka — předmětem anthropologie (486), anthropologie není psychologie (487), problém organismu jako jednoty cílů (488—9): dvojí kausalita u člověka (488), teleologická forma myšlení jako regulativní princip (489), náš rozum a názor (490), náš rozum a idea (491), idea a konstituce mysli (492), přirozený a intelligibilní řád světa (493), příroda, kultura a postulát nadstátního morálního systému — Kant o společnosti národů (494), konečný cíl lidstva a otázka Heideggerovy metafysiky (495), Criticism filosofii svobody mysli jako korrelátu idee (496).
2. Pokračování transcendentalismu u Fichte, Schellinga, Hegela (497—517):
 východiska všech tří filosofů z Kanta (497), konce Fichtovy filosofie v novoplatonismu — otázky geneze zákona společné s ostatními (498), Schellingův pokus o intelektuální názor (499), všichni tři se snaží o dosažení absolutna v poznání, o překročení hranic kriticismu: konec Fichteho v mystice, Schellinga v empirismu a Hegela v abstraktní dialektice (500), geneze poznání a kategorie vznikání (501), Hegel a pohyb ideí (502), jeho fenomenologie ducha (503), syntesa u Hegela a Kanta (504), konečnost rozumu Hegelovi mo-

tivem ku pokusu o překonání (505), jeho obrat k cestě náboženské (subjektivace) a odtud k logické objektivaci (506), mysl a předmětnost v kriticizmu (507), dualism formy a materiálu má být překonán u Hegela finitně, definitivně (508), důsledky pro poznání: poznání přestává jako proces, pro absolutního ducha je postup jen zdánlivý (508—9), k pojmu vznikání který není genetický (509), princip absolutního idealismu je problematický (samohyb pojmů) (510), Hegelovy konsekvence pro vývoj filosofie a popření svobody (511), totalitní nároky Hegelovy filosofie (512), překonání dualismu je primitivnější jednota (513), celkový úsudek Cassirerův (514), dialektika není jen pokus o poznání, je transposice problému do jiné dimenze (515), otázky po cíli, smyslu dialektiky (a zodpovědnost myslí) (516), poměr dialektiky k „hlavním cílům myslí“ a otázky hierarchie hodnot (517).

3. Novější formy transcendentalismu (518—585): fenomenologie, existenciální filosofie a navazování na Kanta, resp. Descarta (518), linie Descartes—Tschirnhaus—Lambert—Husserl (519—525): obecně (519), navazování Husserlova na Descarta a Tschirnhaus (520), Lambert a eidetika (521—2), metoda ideace (521), materiální apriori (522), říše pravd—alethiologie (523), otázka spojení říše pravd se skutečností, a fakty empirickými u Lamberta a Kanta (524—5), ontologie Lambertovi základem (524), Lambert, Crusius a historické místo vzniku rozdílu mezi analytickými a syntetickými soudy (525), Fichte, transcendentalism a fenomenologie (526—34): genetická metoda Fichteova, zření a východisko z praktické myslí (526), Fichteova vědouka a idea poznání (527), intelektuelní názor jde na „sollen“ u F. — pojem vědomí a idealism (528), mysl teoretická i praktická (529), genetické zření intelligibilního cíle u F. (530), aktivita a pasivita v procesu poznání dle F. (531—2) relativnost analys dle hlediska (531), centrální úkol produktivní obrazotvornosti (532), genetický pohled, smysl geneze a pojem absolutního života u F. (633), konce F. filosofie v novoplatonismu, jeho akosmism a náboženská filosofie jako kvietiv myslí (534), transcendentální empirie Lambert a Natorp (535), Natorpovo pojetí subjektivity (536—8), subjektivita protipólem vši objektivity (536), objektivace, pól a zření (537), Natorpovi scházela fenomenologická metoda (538), problém subjektivní dedukce (539—40): doplnění objektivní dedukce (539), a sice novým výkonem zření (540).

Husserlova fenomenologie (541—583):

(spisy H.) prameny a výklady fenomenologie (541), kritiky fenomenologie (542), Folwartova práce: Kant, Husserl, Heidegger (543—4), výklad fenomenologie na základě zmíněné práce (545—575): vlastní otázka Log. Zkoumání je poměr ideálního a reálného a otázka evidence pravdy (545), fenomenologie se liší od psychologie (546), ideace podstaty (Wesen) (547), v druhém

dílu Log. Zk. krystalisuje metodicky předmět fenomenologie (548), konkrétní zkoumání fenomenologická v druhém dílu Log. Zk. (549), výtěžky této ideace (549—552): intencionalita aktů (549), smyslový a kategoriální názor, materiální ontologie a teorie předmětů (550), problémy přírody a rozumu a vyplnění syntese (551), k vlastní transcendentální fenomenologii „Ideí“ (552—560): metoda redukce (552—555): psychologie, vypnutí vztahů a immanence (552), trans. redukce a fenomenologie jako historický cíl vši filosofie (553), popis metody redukce a naše charakteristika její (534—5), pohled třemi vrstvami subjektivity, podstatné i nahodilé (556), cesty redukce (557), obrat od předmětu k fenomenologii myslí a otázka evidence (558), idea postupné adekvace a Kant (559), problém konstituce předmětu vyžaduje prohloubení základů logiky, řešení problému intersubjektivit (560), k základům jdo cí fenomenologie „Transcendentální a formální logiky“ (561 až 569): radikální počátek a vědeckost filosofie, otázka odpovědnosti u Husserla a Kanta (561), subjektivní stránka logiky (562), souvislost s Log. Zkoumáním (563), poměr logiky a formální ontologie (564), fenomenologický základ logiky (565), co znamená transcendentální redukce pro logiku? (566), zírání smyslu pod principem identity a logika jako nástroj (567), logika pravdivosti a vztah na předmět (568), konstituce vši objektivit v čirém vědomí (569), otázka konstituce druhého já podle Meditací (570), dvojí epoché, konstituce celého světa intersubjektivit (571), založení intersubjektivit v solipsistické egologii a kritika této cesty (572), genetická konstituce intencionalit (573), absolutní život jako poslední základ (574), k charakteru této konstituce (575), Kritické otázky (576—583): námitky Polwartovy nejsou rozhodující (576), potíže výkladu intence na předmět jako něco, čeho čiré vědomí nepotřebuje (577), irracionalita vzniku, a o rozvinutí logu v egologii (578), otázka řádu jako prius pro vznik (579), arché, telos a rozměry idee (579), dimense tázání se a zření neobsahuje všechny dimense noese, filosofie (581), neproblematičnost intence zírání a otázka cíle (582), k otázce konstituce filosofie (583).

Heideggerova existenciální filosofie (584—615): Navazování na Husserla i Kanta (584), otázky další dimense vůči fenomenologickému principu (585), problém intelligibilní rozhodnutelnosti jako dimensí mravního řádu otevírající apriori (586), otázka posledního zakotvení u Kanta a Heideggera (587), výklad Heideggerovy filosofie (588—613): existenciální základ, fundamentální ontologie (588), výklad bytí ve světě (589 až 598): charakter běžné zkušenosti (589), charakter celku přirozeného světa (590), vnitřní bytí, spolubytí, já, někdo, vrženost v existenci (591), struktury nalézání se atd. (592), základní fenomenůzkosti a starosti (593), pohled na problémy idealismu a realismu (594), pravda u Heideggera a „věčné“ pravdy (595), bytí ke konci,

k smrti, jako modus bytí (596), předbíhání do smrti (597), svědomí a rozhodnost (598), časovost (599—603): modi času (599), ekstatický charakter časovosti (600), existenciální pojem vědy (601), problém světa problémem transcendence (602), oscilování mezi ontickým a ontologickým umožňuje odkrývání struktur (603), k dějnosti (603—4), světový čas (604). vlastní metafysika u Heideggera (605—610): onticko-ontologické dimenze a slepota k hodnotám (605), Heidegger-Kierkegaard a Sternbergova kritika „bytí ke konci“ (606), není to ontická reakce? (607), otázky Follwartovy a naše i Heideggerova odpověď (608), výklad metafysiky podle Heideggera (609—10): metafysika jako dění; existence drží sebe v základní Nicotě — svoboda ke vzetí důvodu, matematika a kritika Heideggerovy filosofie (611—15): otázka základů a úkol logiky u Husserla a Heideggera (611—2), základ u obou neurčitelný: absolutní život i Nicota (611), Heidegger a fenomenologie: tázání se zření a existence (612), transcendentální forma existenciální filosofie a dvojí svět (svobody a nutnosti u Kanta) (613), existenciální filosofie, předpojatost či nepředpojatost základní idee (614), zření a dění, metafysika a dialektika Hegelova (615).

Srovnání s Kantovskými otázkami a Heideggerův výklad Kanta (616—623): cesty k říši svobody uzavřeny pro existenciální filosofii přirozeného bytí člověka (616), předběhnutí k nekonečnosti a ke konečnosti smrti (617), cesta k etice a náboženství a autonomie mysli (617), Rickertovy námítky logického konce (618), Heideggerův výklad Kanta (619—623), připojení ontologie skrze fenomenologii (619), odbočení do metafysiky Heideggerovské (620), poměr objektivní a subjektivní dedukce (621), Kant, anthropologie a existenciální filosofie, Kantův ústup před metafysikou Nicoty — podle Heideggera (622), ústup vskutku otevřel novou cestu (623).

4. Ke srovnání hlavních forem transcendentalismu (624—648):

Potíže autokritiky vně systému (624), potřeba nadřazeného hlediska (625), požadavky radikality základu, universality a autonomie filosofie transcendentální (626), vzájemné kritiky směrů transcendentalismu (627—644), otázky základní intence, výkonu a formalisace (627), základní otázky existenciální filosofie (628), směr a konec této filosofie nicoty (629), existenciální filosofie a zírání druhého terminu: subjektivita (630), transcendentální divák, neinteresovanost a motiv existenciální (631), nutné důsledky analytické metody a každé, i transcendentální empirie (632), idea infinitního postupu u Kanta (633), idea kriticizmu je universálnější, resp. schopna rozšíření universálního (634), nadstupeň (dimenze) svobody (635), a nutné doplnění subjektivní dedukcí (Idea kriticizmu, idea diváka, idea existence) (636), otázka proč, otázka jak, otázka k čemu (637), jejich indikativnost a imperativnost, koordinovanost ve vý-

konu a nadřazenost v idej: primát řádu a praktické mysli (638), hypotetičnost a kategoričnost norem (639), platnost idee (640), příklad poměru idee ku platnosti (641), vědomí, nicota, logos a řád (642), srovnání forem transcendentalismu otázkou primátu, problémem hodnocení (644), tři dimenze mysli: existence přirozená, zření pravdy a jednání mravní jako cíle (644).

Domyšlení kriticismu jako otevírající metody, jako získávání stupňů svobody mysli (645—648): otevírající apriori (645), anticipace možností syntese (646), rozšíření idee kriticismu schopno pojmutí v sebe ostatní formy transcendentální filosofie i noese vůbec (647), problémy, jež se otevírají a výhledy na možnosti konstituce idee filosofie (648).

ZÁVĚR: 649—671.

649. Popis fenomenu noese na cestě za primátem idee jako rozstup reflexe od existence a expanse noese.
650. Zvětšení distance mezi ideou a skutečností ve stupních od primitivního myšlení přes běžnou zkušenost a vědeckou nadstavbu až po transcendentální reflexi.
651. Různé postoje k fenomenu, oddělení reflexe od prostého prožití a potřeba odlišit mezi nimi postoj filosofický.
652. Genese filosofické noese z motivu úžasu nad zmíněným fenomenem vědomí o vědomí vzniklé tázání se: jak? proč? k čemu? — problematika s postulátem autonomie mysli tázající se i odpovídající.
653. Dělicí pojmy subjektivace a objektivace jako procesy různé co do svých stupňů i co do cíle.
654. Možnost konstituce filosofie ze společného pramene s vědou a náboženstvím dle rozlišení cíle.
655. Charakter vědění jako thetické (ev. hypoteticko-konstruktivní) činnosti vymezeného oboru i metody — neproblematické.
656. Charakter heteronomie náboženského cíle — otázky vzájemného poměru hierarchie (etiky a náboženství) znamenají vždy odlišení.
- 657—661. Charakter „metafysičnosti“ filosofie: nejde o ovládnutí hotové zkušenosti (resp. světa), ale o problematiku hlubší (657). — Otevření oblastí úkolem metafysiky — oblasti přístupné zkušenosti stávají se ex post polem poznání a vědy (658). Metafysika je problematika otevření nových oblastí, budování nových cest poznání (659), možnost směrového určení metafysického dění, jež je dynamickým motivem expanse vědění (660). Důsledky „nepřesnosti“ noetické formalisace (podání v řeči či symbolech) — řeč je návod k analogické noesi, k porozumění. Pojmová thematisace — současně s antithesí další problematisace (661).
662. Nové stupně volnosti mysli vůči existenci „vzestupem“ i „sestupem“.

663. Formálně „hledání pravdy“, to je idee limity výkonu noese. Transcendence aktuálních „možností“ = omezenosti psychického (individuálního) výkonu v noesi.
664. Problémy essentiality jako nutnosti a existenciality jako náhodnosti — otázky proč? k čemu? ani v reduktivní subjektivitě není výkon zírání existenčně-kreativní.
- 656—666. Pokus o zodpovězení otázky resp. nabytí konstitutivní možnosti z poměru účasti teoretické mysli na úkolu praktické mysli: nahlížení hodnot (665). Nepodmíněnost účasti na říší svobody zasahuje i mysl teoretickou jako konstitutivní (pod primátem mysli praktické) — limita koincidence: essence — existence ve smyslu toho, co má být (existence ideálu — v říší svobody).
667. Hierarchie mysli praktické nad teoretickou i nad existencialitou.
668. Celková konstituce (všech rozměrů noese) není možná jednoznačně z indikativních stupňů výkonu.
669. Není jednoznačně možná ani z formalisace výkonu v symbolech: strukturní formalisace vede k relativismu historickému a indiferentismu konstitutivnímu — mimo to otázka konstituce forem logiky a formálnosti vůbec je již pro „systematologii“ konstitutivní.
670. Výsledek: možnost konstituce filosofické noese ze zodpovědnosti mysli vůči podstatným cílům lidské existence je primerní; pak teprve z výkonu a z formalisace.
671. Veškeré výtěžky práce, výhledy v problematice, metodice, kritice a systematice noese: pojem „otevírající“ metody či postoje, pojem pomyslné transcendence — essence — existence v limitě intelligib. světa, možnost konstituce hodnot ze „subjektivace“, problém subjektivace a objektivace, dořešení problému objektivace, objektů vůbec, problémy transcendentální posice a negace, problémy toho „o sobě“, hierarchie ideí transcendentální filosofie, pojmy „arché“ a „telos“ noese, pojetí dialektiky jako transposice noese do fakticity, existence, výhledy na konstitutivní možnost logiky a formalisace víceúrovňové (cyklické i necyklické, atd.).

i u Descarta (40—42), zápas filosofického idealismu a přírodovědeckého realismu (pokus o nový obrat 43—45), geneze transcendentálního obratu (46—55): vztah subjektu k objektu v primitivní (předmětné) i běžné zkušenosti (46), these naivního realismu a intersubjektivita (47—8), subjektivnost a skepse (49), — u Descarta (50—52): cílem skepse: bezpečné a jasné vědění, metafysika k vůli fyzice (50), jeho metafysika závisí na theologii (51). Descartův pojem subjektu co substance vložené do světa znamená nedosažení transcendentalismu (52), předběžná charakteristika poměru subjektu k objektu s hlediska transcendentálního (53), postup transcendentalismu přes idealism psychický (Berkeley) i přes empirism (Hume, 54—5). K charakteru transcendentální noese (56); forma subjektivace: 57—8: odvrát od světa a spočinutí v absolutnu: a sice splynutí s Bohem a rozplynutí v Nirvaně (57) — hodnoty náboženské a kultura (58), estetické hodnocení jako forma životní a kultura (59).

Souhrn výsledků této předběžné orientace: 60—64: a kritika jich (65—70), k typologii světových názorů (Fichte, Schiller, Kretschmer, James, Ostwald a Jaspers). Linií immanence-transcendence (introverse, extroverse) nutno doplniti formami primitivní jednoty (sympatetické) i transcendingujícího vytržení (náboženského enthusiasmu a transcendentální noese) (62—4), hledání idee filosofie není předem vázáno na nějakou normu (66), je hledáním jednoty jako regulativní idee (principu metodického) (67), o pohybu myšlení v rozměru immanence-transcendence, směry subjektivace a objektivace a o naddimensi transcendentální (68—70).

3. K strukturální analýsi forem zkušenosti: 71—115. Popis klasifikačními pojmy a pojmy typu (morfologické) (72—4), dialektické směřování protikladů a seriové řazení typů (73), deskripce sympatetického pociťování ve stadiu synestetickém (75—77), kritika reflexologie (E. Strauss 76—77), sympatetické prožívání jako biomorfni názor (spolubytí), jež nerozlišuje subjektivitu-objektivitu, emotivnost a pociťování atd. (79).

Deskripce mytického názoru světového: 80—96.

Vývoj mythu (80—87): ustavení se intersubjektivních charakterů, resp. jich personifikace (80), projekce vnitřní emotivnosti a vnější totémistické pospolitosti (81), duše v mythu (81) já, vytvoření mravně jednající osobnosti (83), od mythu k náboženství: přerod a konec mythu v náboženství (84—5), a v instrumentálním, věcném názoru, předmět, předmítání (86), role řeči od stadia mimiky a analogie do stadia značky věcí (slova jmenovací 86), zúžení magické aktivity na instrumentální (87). Struktura mytického vědomí: souvislost neomezená, konkrescence, indiference časoprostorová (neurčitost lokalisace), neurčitost kausální (88—89), pars pro toto proti kvantitativní a kvalitativní diferenciaci, diferenciacie hodnotící emotivně, resp. nábožensky (90—93), sakrální principy mytického určení

časoprostorového (91), kosmogonie a idee spasení (92), mythus a čísla (93), logika mythu (94), mythus jako řád (ritus) pro jednání (95), jeho konec v řádu náboženském, ethickém a v jednání světském, ryze instrumentálním (96), přechod od mythu ku zvěcnění světa jako regres (97), jako progres od synestetického prožívání (98), rozstup světa na svět vnitřní a vnější (98), sledovaný na vývoji řeči (99), zvnitřnění prožívání současně s odcizením vnějšího světa (100), pohled na další fáse (101).

Rozstup zkušenosti na subjektivitu, intersubjektivitu a objektivitu (vědění), předběžné poznámky ke struktuře tohoto rozstupu (102—104): o logicky určité struktuře, o identifikaci časoprostorových míst pořadových pro obsahy a míněné věci (103), o intersubjektivitě řeči (103), o jednotlivých fásích immanentně transcendentní relace „akt — obsah — věc“ (intenc. objekt) jako východisku teorií poznání (104).

Strukturní deskripce individuálního vědomí a intersubjektivního (105—115): individuální a jedinečné (106), obsah jako předmět (107), spojitost s intersubjektivitou (108—9) a problém solipsismu (108), k analýze intersubjektivní zkušenosti: čas, prostor (110), realism (111), anthropocentrism (112), věc jako odpor proti akci, síla jako analogon vůle, počátky kauzálního a substanciálního určení (113), proces ideace určující identické místo v čase je základní moment individuace (singulárnosti) předmětu (114).

Další cesta poznání za objektivitou: zprvu spojená filosofie-věda (115), od níž se odpoutává vědecké určení předmětu (desindividualisace, dehumanisace, hypotetický předmět ideální, fikce, číslo, funkce a konečně operace abstraktně-logická) postup k objektivitě fysikalismu (116) — předběžná charakteristika.

II. VĚDA — PŘÍRODNÍ, VĚDECKÁ NADSTAVBA ZKUŠENOSTI.

1. K noetické analýsi přírodovědeckého poznání světa: 117—257.

Úvod 117—120: možnost popisu struktury vědy buď přechodem od intersubjektivní zkušenosti (geneticky) neb charakteristikou dnešní logické struktury: tato bude provedena až kritikou fysikalismu, zprvu tedy půjde o proměnu intersubjektivního světa běžné zkušenosti ve svět předmětů fysikálně-matematických, obecný charakter vědy: determinism elementární (statistický), kauzální a teleologický v komplexech, předpoklad logického objektivismu.

2. K noetické analýsi fysikálního předmětu: 121—152. Cílem fysiky je fysikální behaviorism, totiž chování se věcí — výpočet průběhu dění — proto je prvou naší otázkou otázka proměny či přiřazení předmětů zkušenosti ku fysikálním (121),

desintegrace předmětu zkušenosti na primární a sekundární vlastnosti a měření v prostoru (geometrisace světa), pak otázka co je v prostoru (fysikalisace) (122), geneze a postup geometrisace světa (123—128): historická geneze ze zeměměřické praxe (124), geneze teorie v Řecku (125), teorie jako vyšší skutečnost (126), záměna nehomogenního perspektivistického prostoru zkušenosti, prostorem euklidovým (127) znamená představu tuhého tělesa. Měření času je měření přiřazovaných prostorů (drah pohybu) dle konvence o současnosti považovaného za rovnoměrný (128). O podstatě fyzikálního předmětu: předvědecké spekulace a uvedení kvalit na kvantitu (129), diskontinuita vlastností a kontinuita přiřazených čísel (130) k vývoji pojmu prostoru, hmoty a síly v Newtonově fyzice (131—132), Laplaceův ideál mechaniky (133), noetický charakter tehdejší fyziky (134), předpoklady toho ideálu mechaniky jsou neudržitelné (135), hledání cesty (136) k řešení v moderní fyzice relativistní a kvantové (137—3). Strukturně noetická charakteristika teorie relativity (139—146): opuštění idee absolutního prostoru připravováno již dříve (139) pozitivistický princip aequivalence efektu a identitas indiscernibilium (140), mechanika tuhých těles, akce do dálky a princip signálů světelných (141), relativita údajů prostorovo-časového měření (142), relativistní kosmologie (143), rozklad předmětu ve světočáry (144), charakter popisu a konstruktivní ideace (145), pojem zákonitosti v relativistní fyzice a determinism (146), noetická charakteristika teorie kvant (147—149): nové pojmy předmětu, prostoru i energie (diskontinuum) (147), otázky určení identity předmětu (experiment) a kausalit: statistický determinism (pravděpodobnostní) (148), abstraktivnost fyziky a přímé přiřazování číselných faktorů k datům experimentálním (149), směr klassický proti tomuto postupu avantgardní fyziky a pravděpodobné trvání dualismu kausálního (kontinuálního) a diskontinuálního (statistického) popisu (150), obecný noetický význam pravděpodobnostních elementárních zákonů (151) a zákony klassické, zjednodušující (celkové) a elementární kvantové ve fyzice: tyto jsou přesnější (152). Charakter fyziky: postup abstrakce ve fyzice a instrumentální (pragmatický) význam teorií (153) k ideálu jednotné vědy (154—156): Machův psychofysiologický empirism (155) a dnešní fysikalism t. zv. logický empirism (156).

3. Otázka jednotné vědy: rozbor Carnapovy logické konstituce světa (157—282): úkol a plán této konstituce světa: jednotný rodokmen pojmů (157), pravá věda je ryze strukturní (formální) — námitky předběžné (158), přehled předmětů a zařazení jich v systému (159), vztahy přiřazení a vztahy podstaty (160), heteromorfie strukturní a možné následky vyřazení smyslu (161), otázky forem systému (162) k funkci extensní (163), konstituce

řetězem definic (164), o thesi extensionality (165—171): původ these u Wittgensteina (165—6), jeho logika a metafysika (166—7), Russelovy námitky (168), spor o základy logiky není jen otázkou technickou (169), Carnapův průkaz these extensionality (170), a zúžení logiky na počet výrokový (171), převoditelnost výroků a námitka kriteria totality (172—3), jde vědám jen o t. zv. logickou hodnotu výroku? (174), lze cizí psychické konstituovati z fyzického? (175—193): psychofysické a behavioristické these neprokazatelné (175), ukázky možností překladu (176), primérnost teoreticko-poznávací (177), psychofysický paralelismus nedává možnost přiřazení, je prázdným pravidlem (178—9); these tato je metafysická hypotéza a nemá smyslu v systému (180—1), fysika a přiřazování (182—3), metodický materialismus a volba fyzické base (184), máme vůbec jednotnou konstituci fysiky? (185), máme jednoznačné přiřazení mezi předměty zkušenosti a předměty fysiky? (186—8), data zkušenostní, konvence fysikální a heteromorfie obou řad (186—7), požadavky deskriptivní analýsy (189), o konstituci psychického cestou behaviorismu (190—192): jde o analogii vycházející z vlastního psychického, ne z fyzického (191), a o konstituci tohoto z fyzické řady (192), logická konstituce psychického z fyzického je nemožná (193), o basi vlastního psychického (metodický solipsismus) (194—200): teoretickopoznávací pořádek předmětů (194), ještě volba solipsistické base — a epoché (195), dané je bezsubjektivní (196—7), cesta od solipsistického obsahu ku intersubjektivním, kritika postupu, jímž se konstituce obchází (199—200), srovnání s Ziehenem (199), o quasikonstituci (200). Volba základních elementů a relací (201—216): elementární prožitky jsou místa v proudu prožitků, jež nejsou jednoznačně určitá (201), k metodě t. zv. quasianalýsy (202—207): quasisoučásti náhražkami složek (203), úloha quasianalýsy formalisováním postupu zkušenosti, příklad (204), a kritika postupu (205—6), quasianalýsa a quasikonstituce (206), Quasianalýsa je syntéza intuitivně daná, formalisovaná (207), quasikonstituce a konečný počet operací (skládací stavebnice světa) (208). Stanovení základních elementů, či relací (209 až 216): požadavky kladené na základní relace (209), nepřesnost pojmu sférové příbuznosti (210), logická konstituce nucena používati pojmů nelogických a thesí metafysických (211—214): rozšíření konstituce o nelogické pojmy a otázka ryzí strukturálnosti systému, postup odvozování (211), v systému je heteromorfie, smíšení principů (212), konkrétní postup konstituce základních pojmů (213), postavení logiky v systému (214), systém nevystačí s jedinou základní relací (215), poznámka ku konstituci fyzických a fysikálních předmětů (216).

K určení forem předmětů (217—228): obecné poznámky (217), konstituce kvalit smyslových dle počtu strukturálních dimensí a její neurčitost (218), konstituce časoprostorového pořádku není

provedena (219), kritika odvození stejného místa v poli zrakovém (220), svět není strukturální rebus (221), kritika konstituce cizích sobě tříd z jediného základního prožitku (222), k rozdílu mezi barvou a místem (223), intuitivní nadurčitost a logicky strukturální určitost (224), konstituce počítků pomocí quasianalýsy, požadavek fysikalismu (225), konstituce fysického prostoru ze zrakových vjemů (226), konstituce dat jiných smyslů přes orgány (227), kritika konstituce vlastního fysického, jakoby „mé“ — odomy obsahovalo jen data smyslů a vztahy na fysické předměty — to jsou metafysické these fysikalistického materialismu (228).

Otázky vyjádření, formalisace systému v několika řečech (229—234); logistický text a překlady s hledisek běžné řeči, reálních věd a fiktivní konstrukce (229), fiktivní konstrukce má sloužiti kontrole správnosti (230) její neurčitost (231) fiktivní konstrukce struktury (232) rozdělení úkolu konstituce mezi dva subjekty odporuje metodickému solipsismu (233).

Pravidla konstituční (235) jsou pokusně postavené konvence, nemají jednotného principu.

Vlastní návrh konstituce (235—260): (příklad konstituce předmětů vlastního psychického), konstituce logických a matematických předmětů (235), základní relace (236), elementárních prožitků (237), třída kvalit definována konstantou $\frac{1}{2}$ — (238), zrakové pole pomocí dimense strukturální (239), počítky jako relace (240), současnost (241), pole a místa zraková pomocí vztahu cizosti, dříve podobnosti (242), konstituce barevného tělesa a průkaz převedení na základní relaci (243), pořádek časový (244), strukturální konstituce předmětu a irracionalita prožitku (245), konstituce fysických předmětů (246), vynechává se konstituce intersubjektivních mezičlenů (247), behavioristická (?) konstituce jiných smyslových kvalit i citů přes orgány smyslové (248), konstituce „já“ jako třídy duševních stavů (249), empirickému logicismu schází spojení mezi empirií a logikou (250), konstituce fysikálních předmětů (veličin stavových) (251), volba těchto veličin není jednoznačně určitá (252), konstituce biologických předmětů: třída lidí dána třídou těl (253), cizí psychické dáno jako hypotese vázaná k mému tělu (254), pojem intersubjektivního přiřazení (255), věda nemůže býti takto konstituována (256), konstituce nižších duchovních předmětů (257), příklad konstituce mravu zdravení a aekvivokace hygieny a etiky (tamtéž), konstituce vyšších předmětů duchovních (hodnot) přímo z prožitků vede ku deskriptivně relativistické morálce (258), k základní tendenci empirismu (259), k otázce konstituce hodnot (260).

Problém formalisace konstituce: eliminace základních empirických relací a postulát nových fundujících relací (261 až 264): oč jde (261), kritika tohoto postulátu metalogického fundování logiky (262—4), je to přiznání nepostačitelnosti postupu logického empirismu vůči daným problémům.

Souhrn thesí konstitučních (265).

Souhrn naší kritiky této konstituce (266—282): rodokmen pojmů má být fiktivně konstruovaným strukturním modelem světa (266), otázka převoditelnosti řetězovými definicemi a otázka ryzí strukturálnosti (267), předpoklady konstrukce, dvojí subjekt: A a 'my' znamená quasikonstituci (268), primitivně zjednodušená stavba světa (269), hra s pojmy a otázky podstaty (270), nedomyšlenost empirismu (271), poznámky k noetickým problémům konstituce (272), otázka extensionální logiky a konstituce logik (273), metafysická posice fysikalismu v pozadí upotřebení teorie tříd a extensní these na konstituci nelogických předmětů (274), ideál jednotnosti vědění je desideratum nespílitelné takovouto konstitucí (275), neurčitost základů a přiřazení (276), a these primátu matematicofysikálního poznání (277), otázka vědeckosti, definice mezi vědy (tamtéž), čistě formální vymezení nestačí (278), desiderata, postuláty a fakta (279), pozitivní práce logistická a pretense logického empirismu nahraditi filosofii (280), co lze takto vybudovati (281), poslední formulace jednotné vědy (282).

III. PROBLÉMY FILOSOFICKÉ NOESE:

1. předběžná orientace (úvodní kapitola): ku snaze filosofie o jednotu poznání (283) a ku problematice konstituce světa (284), poměr subjektivační a objektivační noese (285), předběžné poznámky ke konstituci filosofické noese; zde nejde již o konstituci noese, ale o přípravné rozvinutí problematiky a metodiky (286). — K poměru východní a západní filosofie (287—322), předběžné úvahy (287—300): filosofie jako teorie a praxe (287—290): idea, výkon a jeho zmechanisování v techniku myšlení (288—9), stagnace myšlení na východě ve středověku a renaissance v Evropě (290—1), universální charakter evropského myšlení (292), a syntesa východní a západní noese v křesťanství — Logos v ev. sv. Jana (293), poměr křesťanství k filosofii (294), požadavek autonomie mysli (295), transcendentalism a technika řeči (296), k problémům interpretace (297), ku programu dalších úvah (298—300): mimo-evropská filosofie jen jako přínos k evropské (298), sledování procesu objektivace idee (299), předběžné poznámky ku problémům konstituce filosofické noese (300).
2. Cesty filosofie za primátem idee:
 1. Počátky eurasijskoafričké noese z mythu (301 až 304): přehled průběhu (301), souvislost kultur eurasijskoafričkých dle Masson-Oursella (302—4), 'indoevropská invase' (303), hellenistické a indické středisko (304), odchylnost základních intencí subjektivace a objektivace (305—308): filosofie počínáním ku znovuzřízení jednoty myšlení a bytí, a filosofie jako problematika teoretická (305), vývoj procesu objektivace (306), charakter filosofie západní, postoj diváka a kritika a vlivy z východu (307), cesty

k primátu idee (308), přehled přínosů (vlivů) východní filosofie na západní (309—322): přínosy asijsko-afričké ku technice vědění (a ku etice) (309), náboženské idee iranskoperského okruhu (310), indický idealism (311), jeho spojení s mystickým aktivismem (312—4): cíl osvícení, prožívání stavů mystické sjednocenosti (312), současný nihilism poznání (313), proces immanentní interiorisace (subjektivace) (314), vlivy Číny na evropské myšlení (315—317): charakter čínské filosofie: uzavřenost v sobě, klid, taoism (315), konfucianism a rituálnost (316), příčiny stagnace ve středověku a kvietism oproti renaissanci (317).

Ocenění přínosů mimoevropských ku evropskému myšlení: (318—321): idea logu a idea světla poznání, řecké „*év zaí σοφόν*“ a krisis (318), kosmogonie mythické a řecké myšlení (319—20): kosmogonie blízké Asie (319), Rig-Veda X, 129: a Tao (320), genese západoasijské a idea spásy světa (321), postup od anthropomorfismu k idei zákona, řádu (322).

2. Ke vzniku řecké filosofie z mythu (323—8): směr zpředmětnění, zprofanování mythu se dělí na technicko-vědecké a filosoficko-vědecký (323), směr filosoficko-vědecký a Logos (324 až 8): Leukippos a Demokritos (a ontologie) (324), vznik idee řádu, míry z mythu (325), problém vzniku a zániku u Parmenida (326), řešení tohoto problému u ostatních (327), Logos, řád a duše, mythos a logos (328), vědění jako hledání 'pravdy' (329), první krise vědy (330), postup k abstraktnosti (331), Plato a kritika filosofie (332—4): sokratovská dialektika (332), nauka o ideích (333), Plato, relativism a metafysika (334), Aristotelovo pojetí filosofie (335—8): šíře, ne prohloubení (335), logika a poznání (336), obtíže východiska vědění z empirismu (337), Aristoteles a křesťanský středověk (338): filosofie služkou theologie, — navázání na antiku, humanism a renaissance (339), středověk a problém poznání, středověk a jednotná křesťanská civilisace (340). Náboženské motivy ve filosofii řecké (341—5): Plato a orfism (341), Plato a náboženská etika (342), novoplatonism a mystika (343—5): mystika a náboženská extase (343), mystika a problém poznání (344—5): subjektivace jako proces zrušení problematiky (344).

3. Přenesení problému poznání na božský rozum v novoplatonismu a křesťanské filosofii (sv. Augustin) (345). Vlivy tohoto obratu k heteronomii v novodobé filosofii (Descartes i Leibnitz) (346—7). I empirism podléhá heteronomii (metafysickému objektivismu) (348 až 9): empirism přijímá skutečnost hotovou, zkušenost subjektu danou (348), konec empirismu jako teorie vědění v Humeově agnosticismu, v teorii nevědění (349).

4. Nové uchopení problémů poznání, přechod ke kriticismu (350—360): historická nutnost nového postavení problémů poznání (350), v kriticismu soustředěny problémy jak empi-

rismu, tak racionalismu, a nejen problémy teoretické, ale i praktické myslí (351), charakter znovuuchoopení problému filosofie v kriticismu: universalism, ne schematism, idea ne systém (352), idea autonomie a svobody myslí podmínkou etiky: myslí zákonodárce, ne jen divák (352).

(¹) Charakter Kritiky čiré myslí, postup ku primátu idee, nutnost sledovati předkritickou fasi (353), přehled a srovnání cest v ý v o j e p r o b l é m u p o z n á n í a ž k u k r i t i c i s m u , r e s p . t r a n s c e n d e n t a l i s m u K a n t o v ě (354—360): vznik problematiky reflexe z naivně thetického vědomí (354), pokusy o překonání problematiky subjektu a objektu v metafysice předkritické (355), krise vědění v řeckém myšlení přenáší se do novodobé filosofie jako krise racionalismu a empirismu (356), k metodickému nedostatku předkritické filosofie v postavení problému poznání (357). Ani Humeův irracionalism ani Leibnitzův mystický racionalism není východiskem z nesnázi heteronomní these (358), analytický rozum Leibnitzův a idea infinitního rozumu (359), reakce proti intelektuální metafysice Leibnizově u Kanta (360), předkritické fase Kantovy filosofie (361 až 379): recepce tehdejší vědy a filosofie (361—362), oposice proti Wolffovi, souhlas s Crusiem, jediný možný důkaz existence boží (362), kritika pojmu kausalitý počíná (363), Leibniz a problém působení, systém monad a analytický nadrozum (364), Kantova oposice proti Leibnizovu logicismu (365), epocha snů duchovidecových: metafysika a jistota morální (Rousseau) a etika (366), přejímání Humeova agnosticismu v teorii poznání (367), přechod ku problémům Kritiky (368—383): otázka jistoty zkušenosti a empirism (368), cesta za novou (transcendentální) logikou (369), k otázce analytické a syntetické funkce rozumu: syntetická je geneze, ne skladba z daných elementů (369), cesta k transcendentální aestetice (370—377): názory doby a vývoj pojmů prostoru a času k názoru o jich idealitě (370), idealism a idealita (371), absolutnost prostoru u Newtona a Eulera (372), notio rationalis u Leibnize (a Kant) (373), prostor jako pojem tak forma názoru (374), prostor jako problém metafysický (375), Kantova kritika Newtona a Leibnize (376), ještě nedosaženo stanoviska kritiky (378), než v otázce itelligibilního světa, jako otázce mravní jistoty (378), nepodmíněnost mravního nároku pozitivní metafysikou (379), idea svobody, autonomie a spontaneitý myslí působí na problémy teoretické myslí (380), transcendentální ráz pravidel mravnosti a idea Kritiky (381), Kritika jako teorie zkušenosti (odkrytí skryté metafysiky (382), problém transcendentální objektivity jako quid iuris poznání (383), transcendentální obrat, anonymita metody (383). Vlastní otázka vedoucí ke Kritice (384), otázka apriori poznání a předchozí metafysiky (385), schematický přehled cesty ku Kritice (386—392): problém objektivity a empirie (386) řada psychická a pojem nutnosti,